

za správní úřady považovati bylo. Není tedy třeba rozbíratí otázku, je-li § 105 úst. list. bez prováděcího zákona účinný. Nicméně k osvětlení její, aniž by se rozhodovala, dlužno uvéstí toto: § 15 býv. zák. st. č. 144/1867 neinauguroval prováděcí zákon, § 105 úst. list. nejen že jej inauguruje, ale, jak z motivů vyplývá, zákonodárce dokonce byl si vědom, že bez bližší úpravy bude upotřebení sotva možné. Právě se v důvodové zprávě k vládnímu návrhu (str. 30) k §u 105, že mluví se tam (t. j. v § 105) nyní (oproti rak. §u 15) výslovně, že teprve po vyčerpání opravných prostředků lze se dovolávati ve lhůtě přesně stanovené rozhodnutí soudního; patrně tedy za to se mělo, že je těch ustanovení třeba, a že do předpisu pojaty byly, kdežto ve skutečnosti tam nejsou (a ani v návrhu nebyly), ani předpis o vyčerpání opravných prostředků, ani předpis o lhůtě.

Čís. 4364.

Automobilový zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.

Srážka auta s cyklistou. I cyklista jest povinen dbáti předpisů silničního řádu a jeti na nepřehledných místech tak, by před vyskytnuvší se překážkou byl s to včas seskočiti.

Vlastní zavinění poškozeného.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1103/24.)

Antonín M., jeda na kole, srazil se s automobilem, jež řídil žalovaný šofér, a byl při srážce usmrcen. K žalobě pozůstalé manželky a syna procesní soud první stolice uznal žalobní nárok co do důvodu z polovice po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok po právu dvěma třetinami.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

První soud zjistil na základě místního ohledání, provedeného soudcem z příkazu činným, a na základě výpovědí celé řady svědků i znalecova posudku, že srážka mezi automobilem a cyklistou stala se na malé rovince okresní silnice, 5 m široké a po okrajích stromy vroubené, odkud silnice na obě strany stoupá a tvoří křivku, která jest nepřehledná a dovoluje výhled na rovinku se svahu východního, odkud přijel automobil, jen na vzdálenost 45 kroků a se svahu západního, odkud přijel cyklista, jen na vzdálenost asi 100 kroků; že cyklista jel po pravé straně silnice ve směru své jízdy, že vyhýbal se automobilu ještě více do prava, že vrazil kolem do automobilu mezi předním levým blatníkem, přelétl přední část automobilu a dopadl na zemi; že automobil zarazil pak po dalších 3½ krocích, že v době srážky jeli automobil i cyklista rychlostí asi dvakrát větší, než jde člověk rychlým krokem, t. j. asi 12 km za hodinu, ale jistě více než 6 km za hodinu a že řidič automobilu výstražných znamení nedával. Výpočty rychlosti, které procesní soud podle

místního ohledání a výpovědi svědků o době a vzdálenostech jakož i s ohledem na posudek znalcův předsevzal, jsou zcela logické a jsou jako zjištění skutková pro dovolací soud závazna. Všechna shora uvedená a důkladně provedená skutková zjištění převzal také odvolací soud beze změny. Z nich odvolací soud správně vyvodil, že také cyklista, který srážkou přišel o život, svůj smrtelný úraz spoluzavinil. Zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. spočívá na zásadě ručení za výsledek, které nezávisí na zavinění. Vlastní zavinění poškozeného nemá však býti bez významu pro náhradní povinnost řidiče a vlastníka automobilu a proto ustanovil zákon v §u 2 (1) a (4), že, dokáže-li ten, kdo za škodu ručí, že škodlivá událost způsobena byla jen zaviněním poškozeného, nastává osvobození od ručení; pochází-li však škoda nebo její objem jen z části ze zavinění poškozeného, nastává osvobození jen ohledně této části tak, by onu část škody, kterou si poškozený sám zavinil, také sám nesl (viz motivy justičního výboru poslanecké sněmovny k §u 2 cit. zák.). V tomto případě správně oba nižší soudy ze zjištěných skutečností vyvodily, že žalovaný nejen nedokázal výhradně zavinění poškozeného, nýbrž že naopak sám jednal proti předpisům §§ 45, 46 a 48 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., že tedy on má vinu na úrazu. Oba nižší soudy však také správně vystihly, že i usmrcený Antonín M. svůj úraz spoluzavinil, protože jel v místě nepřehledném právě tak rychle jako automobil, vyhýbal se proti předpisům silničního řádu do prava, místo do leva, a protože nesjel na louku, která podle zjištění prvního soudu splývá se silnicí v jednu rovinu bez silničního příkopu. Z toho jest viděti, že i cyklista jel neopatrně. Běží nyní o otázku, jaký díl vzniklé škody jde podle §u 2 (4) cit. zák. na vrub Antonína M-a. V tom směru neposoudil odvolací soud věc po stránce právní správně, uznáv nárok žalobní $\frac{2}{3}$, důvodem po právu; naopak jest přisvědčiti prvnímu soudu, že škodu jest rozdělití stejnoměrně. I cyklista jest povinen šetřiti povinné opatrnosti a jeti v nepřehledných místech silnice tak, aby před vyskytnuvší se překážkou mohl včas seskočiti. I cyklista jest povinen zachovávatí předpisy silničního řádu. Nedbal-li této opatrnosti, a ani na louku se silnicí splývající nezajel, neručí žalovaný řidič automobilu za onen díl škody, kterou si poškozený sám zavinil. Dovolací soud, uváživ podle §u 2 (4) cit. zák. všechny okolnosti případu, shledal přiměřeným a spravedlivým, aby škoda rozdělena byla rovným dílem.

Čís. 4365.

Bankovní úřad ministerstva financí jest oprávněn vymáhati lombardní zápůjčky, poskytnuté rakousko-uherskou bankou.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1149/24.)

Žalobě, již domáhal se Bankovní úřad ministerstva financí na žalované firmě v Kč zaplacení zápůjček, poskytnutých Rakousko-uherskou bankou na lombard válečných půjček, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o